

I begynnelsen
var ikke trærne, ikke vinden
ikke elven, steinene og tiden
var ikke, alt var
urhav og mørke
en sovende tunge ved alle tings kant

stemmen kom med brystet
med halsen, ordene falt
over gresslettene over slange og kanin
 over hest og kropp av lyn
først ører, så korn
først tenner, så skjell
bark, spyd og brynje
 et hav, et mørke
en urtunge kveilet
som en slange rundt slangen, en tunge
i munnen, rundt munnen
mor og far
som sa tunge, elv og slange
svarte skjell under bare føtter
den første ørkenen
under ordet, sand
som renner fra menneskeøyne

mor sier det første far skapte var en skål
de røde kopperringene hun har om halsen

med månens hvite støv pudrer hun ansiktet
mor må sminke seg for å kunne fortelle

Far var den første som gjorde seg blank
et slør lyst hvitt
over røsten
ansiktet, bortvendt
munnen dekket til munnen
han snakket med spyttet, far
bygde tårn
for stjernene og for vinden
for jevndøgn og solverv
for torg og landsbyer
 lenge før natten ble natt ga han skogen navn
gjorde mose til mose, lot trestammene
svare greinene, lot natten være
hvit som vulkangudinnens hender

far ga oss navn og vi ga navn

mor sa alltid hva er det med liljene og de het liljer fra da av

Far bar oss
som skyer mellom hendene
over marken
over knauser, gjennom skogene
vi sov i armene hans, det tok tre dager
å lesse på eselet, å kløyve ved
å ta ild og kniv i samme hånd

far sa det var håpet som sådde oss
at han laget klær men også brennende klær
at vi måtte ta et ansikt på
og et ansikt av
at vi måtte være hans hender
og slakte hans dyr

mor sier far la igjen en klut
far heter «ta den»

Vi lærer far å kjenne
han blir skåret løs
han kommer ut av et tre
han reiser seg fra elvebredden
som et lik og blir vår far

han er den avbildede, sier mor
den gjentatte fars hender er skåret av
ut av ham vikles slintrer, trevler
fingre her var hans hender
negler og neglebånd
hans hvite smale hender
legger seg over våre

mor sier vi må se far i alle ting
i treet han planter
i stemmen han gjør klar
i stumpenes applaus
mor sier vi må sove
med våre egne fjær om kroppen
med far kveilet om en stein

dette lærer vi dere

for dere skal vokse opp

Slangen sa halen i kjeften på slangen og far sa
dette skal være slangens åker
han så gressbrannen og han så slettene, sa
orm på rygg
kløyvd tunge
flammens hvesing

han rørte ved øyelokk og sa pupiller
skal ha elvens farge, de gjennomsiktige øynene
skal forvalte sorgen
det minste skal kalles å leve

han fikk en sønn
han fikk tvillinger
vi skinte som vannet
vi hadde ennå ingen lemmer
for vi var født perfekte
en natt stod vi opp og så ned på en fot
neste natt sa vi: med disse fingrene skal vi grave ut tungen
med tungen skal vi slikke jorden
med jorden bake brødet
med brødet mette guder
neste natt løp vi
som maur over marken
far sa finn en kvist
og vi knakk kvister
dette er en pisk, sa han
denne hesten kalles Ri
han la oss ned i lyngen
og sa: jordhule, steinrøys, helling
denne huden må hardne før den spjærer
denne stemmen skal hete arbeid
mor sa vi lignet far, når far ikke kunne høre

la han øret mot marken
slik skapte han en himmel
av det han hørte
han sa kamper men også
nedarvede kamper, klør
men også klør av aske

far ble skåret løs og han sa sønn, datter
han sa barn men også
innestengte barn
og redde barn
og tilgivende barn
 far sa måke
men også død måke
utslettet torg

vi lærer far å kjenne mor sier slange biter ikke slange